మనసు మాట వినదు

కమలాగాయత్రి(క్రొవ్విడి)చెనిమెళ్ళ

(గత సంచిక తరువాయి)

సెమినార్ ఇనాగరేషన్ కి తానొచ్చినప్పుడు "జే.కే.సర్, నేను బెనర్జీగారమ్మాయిని, తను దిలీప్, మై హస్బెండ్, మా పెళ్ళికి మీరొచ్చారు కూడా, గుర్తుందా సర్.." అంటూ పలకరించిన అమాయకమైన శైలజ ముఖం ఒక్కసారి కళ్ళముందు కదలాడి మనసు భారమైంది. అప్రయత్నంగా చుట్టూ చూసాడు. ఎక్కడా దిలీప్ జాడ లేదు.

"ఏమయ్యింది సర్, ఎలా..శైలజ...ఎందుకంత తొందర పడింది..?"బాధగా అడిగాడు.

"తొందరపడింది నా కూతురు కాదయ్యా..., నా..అల్లుడు.. ప్రాణంగా ప్రేమించాను అదీ, ఇదీ అన్నాడు.. నమ్మింది.. ఇప్పుడేమో వేరే ఆడదానితో మంచమెక్కి దాని కళ్ళబడ్డాట్ట. పిచ్చిది మొగుణ్ణొదిలేయలేక ప్రాణాలొదిలేసింది జే.కే.!, నా కూతురు ప్రాణాలే వదిలేసింది." భోరుమన్నాడాయన.

ఉలిక్కిపడ్డాడు భరద్వాజ. ఎవరి ద్వారానో వినటం వేరు. కళ్ళారా చూడటం వేరు. భర్తనలా చూసిన ఆ అమ్మాయి మనఃస్థితి తలుచుకుంటే గుండె వికలమైంది. పిచ్చి పిల్ల... పాపమామె వయసెంతని అంత దారుణమైన వ్యవహారాలు చూసి తట్టుకోవడానికి.. జాలిగా ఆయన్ని ఓదార్చసాగాడు. నెమ్మదిగా సంబాళించుకున్నాడాయన. కాసేపటికి అందరూ వచ్చారు. దాదాపుగా ఒంటిగంట అవుతుంటే, శైలజని తీస్కుని వాళ్ళంతా స్పెషల్ ఫ్లైట్ లో బయల్దేరారు.అంత దుఃఖంలోనూ, నిబ్బరంగా వెళ్తున్న ఆయన్ని చూసి నివ్వెరపోయారంతా.

జీవితం నేర్పినంత గొప్పగా ఇంక ఏ గురువూ పాఠాలు నేర్పలేరేమో...

ఆ కొద్ది రోజుల్లోనే శైలజ తో బాగా క్లోజ్ ఐన డాక్టర్లంతా దిగాలుగా కూర్చుని ఉన్నారు. ఫ్లైట్ వెళ్ళిపోవడంతో ఏర్ పోర్ట్ సద్దుమణిగింది. మధ్యమధ్యలో వినిపిస్తున్న అమ్మాయిల ఏడుపులూ, వెక్కిళ్ళూ తప్ప అక్కడంతా స్తబ్దంగా ఉంది.

"..డీటెయిల్స్ కనుక్కున్నాను సర్. మనం చేయగలిగిందేమీ లేదు.. తన స్యూసైడ్ కి ఎవరూ బాధ్యులు కారని ఆ అమ్మాయే నోట్ రాసి పెట్టింది. అండ్ మోరోవర్.. పైగా ఎవర్నీ దోషుల్ని చేయవద్దని కూడా రాసి.." తటపటాయిస్తూ ఆగాడు పాణి.

తల పరికించాడు భరద్వాజ. అంతలో విసురుగా తలెత్తాడు ఆనంద్. అతని కళ్ళు ఎర్రబారివున్నాయి.

"రాసిపెట్టదూ మరి. వేల, కోట్లమంది అమ్మాయిల మూర్ఖత్వానికి, వెర్రితనానికి ప్రతినిధిలా పెద్ద రాసింది.. ఎవరూ బాధ్యులుకారట.. మైండ్ లెస్ ఇడియట్.... సెన్స్ లెస్ క్రీచర్..." కసిగా అన్నాడు ఆనంద్. అప్రయత్నంగా అందరూ అతని వైపు చూశారు.

"స్టాప్ ఇట్ రా. నీకు శైలూ మూర్ఖత్వమే కనిపిస్తోందా.. పాపం పిచ్చిదిరా.. అలా రాయడంలో ఆ పాపమా పిచ్చిదాని ప్రేమ లోతు తెలీటంలేదూ.." కోపంగా అంది మనోజ్ఞ.

"ప్రేమా... మై ఫుట్... ఏదా ప్రేమ మనూ... షో మీ...ఐ సే... ఎక్కడుంది? ప్రేమంటే ఇద్దరికీ ఉండాల్సిన ఫీలింగ్.. అంతేగానీ ఒకరిస్తే ఇంకొకరు ఫ్రీ గిఫ్ట్ లా పుచ్చుకుని పోయేది కాదు. ఏమన్నావ్ పిచ్చిదా.. యూ ఆర్ హండ్రెడ్ పర్సంట్ రైట్.. ఎస్ పిచ్చే దానికి.. వాడో వెధవపని చేశాట్ట, అందుకని తన ప్రాణం తీసేస్కుంటుందా..! పైగా వాణ్ణి రక్షించడానికో చెత్త వుత్తరం. చేతకాని దద్దమ్మలు, ఎమోషనల్ ఫూల్స్ మీ ఆడవాళ్ళు.. అదే నేనైతేనా.. ముందు వాడ్ని చంపి ఆ తరవాత ఆలోచించేవాడ్ని." కర్కశంగా పలికిందతని గొంతు.

నెమ్మదిగా తలెత్తింది మనోజ్ఞ, ఆమె కళ్ళ నిండుగా నీళ్ళు, "అవున్రా.. చంపేస్తావు.. ఎంతైనా అదే జాతి కదా.. మగాడివి కదూ..! నిమిషం పట్టదు.. కానీ మేము.. కరెక్టేరా చాలా బాగా చెప్పావు.. శైలూ లాగా.. మేం అంతా .. అందరం.. ప్యూర్లీ మైండ్ లెస్ క్రీచర్స్ మేరా.. దద్దమ్మలమే. ప్రేమంటే నథింగ్ లెస్ దాన్ ఎ బిజినెస్ డీల్ అనీ,ఇచ్చి పుచ్చుకోవాలనీ, డిమాండ్ చెయ్యాలనీ తెలియక ముందే తనువూ–మనసూ, అన్నీ ఇచ్చేసి, ఖాళీ చేతులతో మీరిచ్చే రవంత ఆప్యాయత కోసం దేహీ.. అని బిచ్చగత్తెల్లా ఎదురుచూస్తాం కదూ..! మాకిదే కరెక్ట్. ఈ మోసపోవడమే కరెక్ట్ యాంటీడోట్, అండ్ చావే కరెక్ట్ పనిష్మెంట్... నీకు శైలు పిచ్చితనమే కనిపిస్తోందేమో, నాకు మాత్రం చావులోనూ ప్రేమించినవాణ్ణి బాధపెట్టలేని నిండుమనసే కనిపిస్తోంది. అరె ఎంత పిచ్చిది కాకపోతే తన చావు వల్ల అతని జీవితం పాడవకూడదనుకుంటుంది.. ఆఖరి నిమిషంలో అది మాట్లాడిన నాలుగు మాటలూ గుర్తులేవా నందూ.. నీకు? అది చనిపోయినది మోసపోయానని కాదురా.. తన ప్రేమ ఓడిపోయినందుకు, తనతో వుండి కూడా అతను వేరే వ్యక్తితో బెడ్ షేర్ చేసుకోగలిగాడంటే.. అసలలాంటి ఆలోచన వస్తేనే, అది తమ ఫెయిల్యూర్ అనుకునేంత లోతైన ఫీలింగ్స్ కలిగున్న మేమంతా పిచ్చివాళ్ళమే, దద్దమ్మలమే.. ఎస్.. మా చేతకానితనానికి కనీసం.. ఎవ్వరి.. ఎవ్వరి సానుభూతి.. కూ..డా వద్.. వద్దు.. అసలూ..." ఇక మాట్లాడలేక అరిచేతుల్లో మొఖం దాచుకుని వెక్కి, వెక్కి ఏడవసాగింది.

నిశ్చేష్టులై చూస్తుండిపోయారంతా.. ఆమె మాటల్లో చేదు నిజాన్ని గుర్తించి, ఏమీ మాట్లాడలేక మౌనంగా ఉండిపోయారు.

ఆ నిశ్శబ్దంలో వాళ్ళ విషాదాన్ని పంచుకుంటున్నట్టు బాధగా కళ్ళుమూసుకున్నాడు భరద్వాజ. 'అక్షరం అబద్ధంలేదు. ఎందరో ఆడపిల్లల నిర్వేదానికి నిర్వచనాలే ఆ మాటలు..' అనుకుని గాఢంగా నిట్టూర్చాడు. అంతలో అక్కడ సిట్యుయేషన్ సరిచేయాల్సిన బాధ్యత గ్రహించి మెల్లగా తేరుకున్నాడు.

"పాణీ.. అందరికీ ఏమన్నా తాగడానికి వేడిగా ఏ కాఫీయో, టీయో ఉన్నాయేమో చూడు..", అని చెప్పి వాళ్ళకేసి చూశాడు. మనోజ్ఞ, రేఖల వెక్కిళ్ళ శబ్దం తప్ప అక్కడ ఏమీ వినిపించట్లేదు. ఆనంద్ మోకాళ్ళమీద చేతులాన్చి, అరచేతుల్లో మొఖం దాచుకుని కూర్చున్నాడు. మిగతావారంతా జీవంలేనట్టే స్తబ్దంగా కూర్చున్నారు. టీ రాగానే నెమ్మదిగా లేచి ఆనంద్ పక్కన కూర్చుని అతని భుజం మీద తట్టాడు ఓదార్పుగా. మనోజ్ఞ, రేఖలకేసి చూసి అన్నాడు, "చూడండి, ముందీ టీ తాగండి, ప్లీజ్. మిమ్మల్ని మీరు కంట్రోల్ చేస్కోండి. మనోజ్ఞా.. ఆనంద్.. మీరిద్దరు చెప్పినదాంట్లోనూ నిజముంది. మీ బాధలో, ఆవేశంలో అర్థమూ వుంది. కానీ, ఇది ఆవేశాలు పడే టైమ్ కాదు. ఇప్పుడది కాసేపు వదిలేయండి. కారణాలేవైనా మీకందరికీ శైలజంటే ఇష్టమే కదా..?" ప్రశ్నించాడు. తలలూపారు."మరి తన వల్ల ఈ వాదులాట జరుగుతోందంటే అంత సెన్సిటివ్ అమ్మాయి మనసు బాధపడదూ, ఇదంతా చూసిన తన సోల్ కి పీస్ ఉంటుందా చెప్పండి? తన వల్ల ఎవరూ కష్టపడకూడదంది కదూ మీ స్నేహితురాలు.. అవునా.." స్తబ్దంగా అతని వంక చూసి తలలూపారందరూ అతను చెప్పినదానికి కన్విన్స్ అయినట్టు, "సో ప్లీజ్, నా మాటవిని ముందు టీ తాగండి. కాస్త వేడిగా ఏదైనా గొంతు దిగితే యూ విల్ ఫీల్ బెటర్.." చెప్పాడు మృదువుగా. కళ్ళుతుడుచుకుంటూ మౌనంగా గ్లాసులందుకున్నారు. రిలీఫ్ గా చూశాడు. కాసేపు వేరే విషయాలు మాట్లాడి ధైర్యం చెప్పి కాటేజ్ కి బయల్దేరదీశాడు.

మనోజ్ఞ వాళ్ళ కాటేజ్ ముందు ఆగారంతా.

"థ్యాంక్స్ ఫర్ ఎవ్రీథింగ్ సర్. మా కోసం మీరింత శ్రమ..", మొహమాటంగా చెప్పబోయాడు సంజయ్.

వారిస్తూ అన్నాడు భరద్వాజ, "..శ్రమేంటి సంజయ్, మనిషిని కానా, సాటి మనిషితో బాధని పంచుకోవడం కూడా శ్రమేనా... ఇప్పుడవన్నీ ఎందుకు గానీ మీరంతా జరిగినది మర్చిపోయి కాస్త ధైర్యంగా వుండండి... టేక్ కేర్.."

"లోపలికి రండి సర్.."తేరుకుని పిలిచింది మనోజ్ఞ. రిలీఫ్ గా చూశాడు. అంతసేపూ ఆమెనలా దుఃఖంలో చూడటం నిజంగానే చాలా బాధించిందతన్ని.

"ఇప్పుడు కాదు. మరోసారి మీరంతా ప్రశాంతంగా వున్నప్పుడూ, నవ్వుతూ పిలిచినప్పుడు వస్తాను. సరేనా.. జాగ్రత్త మరీ..." అని చెప్పి బయల్దేరాడు.

మనోజ్ఞ మాటలు, ఆమె కన్నీళ్ళు రాత్రి మొత్తం కళ్ళముందు కదుల్తూనే ఉన్నాయి. ఈ కొద్ది రోజుల్లో ఆమెతో వాకింగ్ పేరుతో ప్రతిరోజూ చాలా టైమ్ గడపడంతో ఆమె సున్నితత్వం, మనస్తత్వం బాగా అర్ధమయ్యాయతనికి. తెల్లవారుతూనే ఫోన్ చేశాడు. ఒక్క రింగ్ కే లిఫ్ట్ చేసిందామె.

"సర్.." బరువుగా వుందామె గొంతు.

"రాత్రంతా నిద్ర పోనేలేదా..?"లాలనగా అడిగాడు.

"ఊహు..రాత్రంతా శైలూనే గుర్తొచ్చి..."వణికిందామె గొంతు దుఃఖంతో.

"వాక్ కి రా. మాట్లాడుకుందాం. కాస్త ఛేంజ్ గా ఉంటుంది. యూ విల్ ఫీల్ బెటర్." చెప్పాడు.

ꝏ ꝏ ꝏ ꝏꝏ ꝏ ꝏ ꝏꝏ ꝏ ꝏ ꝏꝏ ꝏ ꝏ ꝏ

ఏడ్చి ఏడ్చి కళ్ళు ఎర్రగా, ఉబ్బిపోయి, వాడిపోయిన మొఖంతో ఒక్క రోజులో పది లంఖణాలు చేసినట్టుందామె ముఖం.

"ఏంటిది? మనోజ్ఞా.. ఇంతగా దిగులు పడితే ఎలా.. ఏం చేస్తాం చెప్పు. మన చేతుల్లో ఏముంది. ఐ నో ఇట్స్ డిఫికల్ట్.. కానీ ఇక.. జరిగింది మర్చిపోవాలి.. తప్పదు.." ఆమె వైపు బాధగా చూసి అన్నాడు.

"మర్చిపోతాన్లెండి సర్. దిలీపే క్షణంలో దులిపేస్కున్నాడు. నాకు తనతో ఉన్న పరిచయం ఎంతని? ఈ కొద్ది రోజులేగా, కాసేపాగితే అసలామె పేరే గుర్తురానంత.." ఆమె కళ్ళలో గిర్రున నీళ్ళు తిరిగాయి. ఒక్కసారిగా చలించిపోయాడు. జాలిగా ఆమె తల నిమరబోయి అంతలో సంకోచంగా చెయ్యి వెనక్కి తీసుకున్నాడు.

ఆమె సన్నగా రోదించసాగింది.

"మనోజ్ఞా, ప్లీజ్.. నిన్నిలా చూడలేను. స్టాప్ క్రయింగ్.. కనీసం నాకోసమన్నా మామూలవ్వాలి నువ్వు.. ప్లీజ్ నా కోసం.. ఫర్ మై సేక్...", వేదనగా అన్నాడు.

చప్పున తలెత్తింది. ఏదో మంత్రించినట్టుగా తలూపింది. కళ్ళు తుడుచుకుని బలవంతంగా నవ్వడానికి యత్నిస్తూ, "ఓ.కే. భరద్వాజా.. మీ కోసం అవుతాను... ఎనీథింగ్ ఫర్ యూ..." అంది ఆర్తిగా.

అతని గుండెని సూటిగా తాకాయా మాటలు. భయంగా చూశాడు. 'అంత బాధ తనకోసం పక్కన పెట్టగలదా. లేక బాధ పక్కనపెట్టినట్టు నటిస్తుందనా.. అసలు ఏపాటి పరిచయం వుందని ఎనీథింగ్ ఫర్ యూ అనడానికి.. ఏమిటి ఆ మాటకర్థం?' మైండ్ లో తిరుగుతున్న రకరకాల ఆలోచనలనీ, భావాలని కవర్ చేస్కుంటూ నవ్వాడు. "ఓ.కే. దట్స్ లైక్ ఎ గుడ్ గర్ల్.. ఇంతకీ ఇది చెప్పు, నువ్వూ, ఆనంద్.. బెస్ట్ ఫ్రెండ్సా..?" టాపిక్ మారుస్తూ అడిగాడు.

"ఔను. అసలు పుట్టడమే కలిసి పుట్టామంటారంతా. నాకంటే వారం రోజులే పెద్ద వాడు.. అంతే.. నాన్న.. అంకుల్ చాలా క్లోజ్ ఫ్రెండ్స్.. సో.. వాళ్ళలాగే మేము కూడా.." చెప్పింది.

"ఓ.. ఐ సీ... కాకపోతే కొంచెం కొట్టుకునే టైప్ ఫ్రెండ్స్ ఏమో కదా.." నెమ్మదిగా నార్మల్ అవుతున్న ఆమెని తృప్తిగా పరికిస్తూ అన్నాడు.

"మరీ అంత మొహమాటపడక్కర్లేదు సర్.. పిల్లి-ఎలుక టైప్ లో పోట్లాడుకుంటూనే ఉంటాం. వాడిదీ, నాదీ ఒక్క ఒపీనియన్ కూడా కలవదు. కాకపోతే ఒక్కరోజు కూడా నాతో మాట్లాడందే.., ప్రతీ విషయంలో నా సలహా లేనిదే గడవదు వాడికి. నాకూ.. అలవాటైపోయిందా యుద్ధం, ఒక్కరోజు పోట్లాడుకోకపోయినా ఏంటోగా ఉంటుంది.." చెప్పింది.

"ఓ.కే. అంటే.. కేవలం స్నేహమేనా...!?" మామూలుగానే అడిగినా ఏదో చేదు మింగిన ఫీలింగ్.

"లక్షా తొంభై..." నవ్వింది. చాలాసేపటి తరవాత విరిసిన ఆమె నవ్వుకేసి రిలీఫ్ గా చూశాడు.

"ఏమిటా లక్షా తొంభై..?"

"మా ఇద్దరి గురించీ ఈ ప్రశ్న అడిగినవాళ్ళు.."

"ఔనా.. ఇంతకీ మరి మీ సమాధానం..??" సందేహంగా అన్నాడు.

"హీ ఈజ్ మై బెస్ట్ బడ్డీ.. నా వరకూ ఐతే.."

"అంటే అతను.. బట్ ఐ థింక్ హీ లైక్స్ యూ.. అతని కళ్ళలో క్లియర్ గా కనిపిస్తుంది. మిమ్మల్ని మొదటిసారి షాపింగ్ సెంటర్ దగ్గర చూసినప్పుడే అనుకున్నాను.. ఇఫ్ అయామ్ నాట్ రాంగ్..?" సాలోచనగా అన్నాడు.

"... వెల్.. యూ ఆర్ రైట్ సర్. తనకా ఉద్దేశ్యం ఉంది. బట్.. మెల్లగా తెలుసుకుంటాడు. ఎప్పుడూ డైరెక్ట్ గా మాట్లాడుకోలేదు. బట్ ఐ నో.. హీ విల్ గెట్ ఓవర్ ఇట్.." అంది మామూలుగా.

"కానీ ఏదైనా ఓపెన్ గా మాట్లాడుకోవడం బెటరేమో మనోజ్ఞా! ..అదీ నీకా ఉద్దేశ్యం లేనప్పుడు. లేదంటే లేని పోని అపార్థాలొచ్చే ఛాన్స్ వుంటుంది కదా. అతనూ హర్ట్ అవుతాడు కదా మరీ లోతుగా వెళ్ళాకా కాదని తెలిస్తే. ఐ మీన్. ఇది మీ పర్సనల్ విషయం అనుకో.. ఐ గెస్ అయామ్ ఇన్ట్రూడింగ్ టూ మచ్ ఇన్ టూ ఇట్..సారీ.."

"నో.. నో.. సర్.. నాట్ ఎటాల్.. నందూకి తెలుసు భరద్వాజా.. నాకతని మీద అలాంటి ఒపీనియన్ లేదని. అందుకే నాతో ఓపెన్ గా చెప్పడు. నాకూ ఈ విషయం మాట్లాడేస్తే ఇప్పుడున్న ఈక్వేషన్ పాడైపోతుందని భయం. అందుకే.. అలా దాటేస్తున్నాం.. బట్ ఐ నో.. హీ విల్ గెట్ ఓవర్ ఇట్ వెరీ సూన్.."అంది నెమ్మదిగా.

"హోప్ సో.. అది సరే మరి నీ సంగతేంటి.. ఇంకెవరైనా ఉన్నారా.. ఆనంద్ కంటే స్పెషల్ ప్లేస్ లో.." చిరునవ్వుతో అడిగాడు.

కళ్ళెత్తి ఒకసారి అతని కేసి చూసి మెల్లగా దించుకుంది. ఆ ఒక్క చూపులో సర్వం అర్థమైన భావన. భరద్వాజ ముఖంలో నవ్వు ఇంకిపోయింది. ఒక్కసారిగా ఒళ్ళంతా భయంతో వణికిన ఫీలింగ్. అంత చల్లటి వాతావరణం లో కూడా ఒక్కసారిగా చెమటలు అలుముకున్నాయతనికి. ఔననలేదు. కాదనలేదు. ఐనా, మీకు తెలియదా అన్నట్టు ఉందా చూపు. అనవసరంగా అడిగాడా. నిజంగా తెలియకే అడిగాడా.. ఛెళ్ళున చరిచినట్టై తటాల్న ముఖం తిప్పుకున్నాడు.

"కాఫీ తాగుదామా..?" మెల్లగా అడిగింది. తలూపాడు. ఏదో అస్పష్టమైన భావన నెమ్మదిగా ఆకృతి దాల్చుకుంటున్న ఫీలింగ్.. తెలిసీ తెలీని ఇబ్బంది. హఠాత్తుగా మాటలు కరవైనట్టు తోచగా నెమ్మదిగా లేచి నడక సాగించారు. దూరంగా చెట్లను కొట్టి పార్క్ కి మరోవైపు నుండి దారి చేస్తున్నారు. ఒక్కో గొడ్డలి వేటు తన గుండెనే తాకుతున్న అనుభూతి. 'తన వయసేంటి,ఆ పిల్ల వయసేంటి? ఏమిటిదంతా...? తప్పుకదూ.. అట్రాక్ట్ అవడం వేరు.. కానీ ఇది అట్రాక్షన్ మాత్రమే కాదు.. తెలుస్తోంది... మరైతే ఇదేంటి... అయితే తానూహించింది నిజమేనా .. ఐతే... మనోజ్ఞ తనని...'

ఒక్కసారిగా ఫట్టుమన్న శబ్దంతో ఓ పెద్ద బెరడు ముక్క విసురుగా వచ్చి మనోజ్ఞ కాలిని తాకింది.

"అమ్.. మా...", ఒక్కసారిగా బాధతో కాలు పట్టుకుని ముందుకు వంగింది.

చప్పున ఆమెని చేరాడు,"మై గాడ్.. ఏంటది.. చూస్కుని కొట్టొద్దా.." కోపంతో గట్టిగా అరిచాడా వర్కర్స్ మీద.

త్వరత్వరగా ఆమెని పక్కనున్న బెంచ్ మీద కూర్చోబెట్టి వాటర్ బాటిల్ ఓపెన్ చేసి "ఏదీ గాయం ..ఎక్కడ తగిలింది.?" కంగారుగా అడిగాడు. నొప్పిని పంటి బిగువున అదిమి పెట్టి మెల్లగా ట్రాక్ పాంట్ పైకి జరిపింది. పాదం నుండి మోకాలి కింద వరకూ పరుచుకుందో నెత్తుటి చార. "ఓ..నో.. ఇట్స్ బ్లీడింగ్..." అంటూ జేబులోంచి కర్చీఫ్ తీసి తడిపి గాయాన్ని అద్దాడు జాగ్రత్తగా. "స్స్.."బాధ గా మూలిగింది. "ఫ్రాక్చర్ కాదుగా.." కంగారుగా అడిగాడు.

"ఊహు..నేను బాగానే ఉన్నాను మీరు ముందు లేవండి.. అలా కాళ్ళ ముందు నుంచీ..", మొహమాటంగా అంది. అప్పుడు గమనించాడు. ఆమె పాదాన్ని చేతుల్లో పెట్టుకుని తన మోకాలి మీద ఆనించుకుని సినిమా హీరో లెవెల్లో ఆమె ముందు కింద కూర్చుని ఉన్నాడు. అప్రయత్నంగా అతని పెదాలమీద నవ్వు వెలసింది. లేవకుండానే అడిగాడు,"నిజంగా ఓ.కే. నా..?"

"ఊ.." అంటూ కాలు వెనక్కి తీసుకుంది పాంట్ కిందకి జరుపుతూ, సర్దుకునే ప్రయత్నంలో ఇబ్బందిగా. చప్పున మొఖం పక్కకి తిప్పుకుంటూ పైకిలేచాడు. అది గమనించి ఆమె పెదాలమీద తనదైన రెగ్యూలర్ అల్లరి నవ్వు ప్రవేశించింది. ఒక నిమిషమాగిన తర్వాత ఆమె వైపు తిరిగి, "కాసేపు కూర్చుంటావా.. కాఫీ తీసుకురానా.." ఆప్యాయంగా అడిగాడు.

నవ్వి లేచి నిలబడింది. "ఊహు.. ఏమొద్దు.. వస్తాను..", అంటూ ఒక్క అడుగు వేస్తూనే "అబ్బా..", అంటూ ఆగిపోయింది.

"అరెరే.. కేన్ యూ వాక్.. వెయిట్.. కార్ తెప్పిస్తానుండు.."అంటూ సెల్ తీశాడు.

"అహాహా.. కారొద్దు.. కాకపోతే ఇక ముందుకెళ్ళాలంటే మీ తోడు లేకుండా ఐతే కాదు భరద్వాజా.. "ఆమె ముఖంలో అదిమి పట్టిన చిరునవ్వు మనసులో మాటని చెప్పకనే చెప్తోంది. ఒక్కసారిగా భరద్వాజ గుండె లయ తప్పింది. అతనేమీ అమాయకుడు కాదు, ఆ మాటల్లో లోతూ, అర్థమూ తెలుసుకోలేకపోవడానికి. మరో సమయంలో అయితే మందలించేవాడేమో. ఆమె వున్న స్థితి లో ఏమీ అనలేక, ఏమనాలో తెలీక.. ఒక్క క్షణం తటపటాయించి చేయి సాచాడు. కళ్ళార్పకుండా అతని చేతిని ఒక్కసారి తదేకంగా చూసింది. వెంటనే అపురూపంగా ఆ చేతిని అందుకుని పైకి లేచింది. లేస్తూనే అతనికి దగ్గరగా జరిగింది అల్లరిగా. మొహమాటంగానే ఆమెని పట్టుకుని నడిపించసాగాడు.

మెల్లగా ఆగుతూ, నడుస్తూ కాటేజ్ దగ్గరకి చేరారు. కాటేజ్ మెట్లు చూడగానే అంతదూరం కష్టపడి కాలీడ్చుకుంటూ వచ్చిన మనోజ్ఞ కళ్ళలో నీళ్ళొచ్చినంతపనైంది. "ఓహ్ గాడ్.." అంటూ డీలాగా చివరి మెట్టుమీదే కూర్చుండిపోయింది.

"చెప్పానా. కారులో వద్దాం అంటే విన్నావు కాదు. అంత దూరం నడిచొచ్చావు. ఇప్పుడు చూడు ఆ ఎనర్జీ మిగుల్చుకునుంటే ఇక్కడ మెట్లెక్కగలిగేదానివి కదా.."మందలింపుగా అన్నాడు.

"ఆహా.. కారు లో వస్తే ఇంత మంచి గోల్డెన్ ఛాన్స్ మిస్సయిపోయేదాన్ని కదా.." అల్లరిగా అంది. సీరియస్ గా చూశాడు. చప్పున సర్దుకుని, "అదే.. ఒక స్టేట్ మినిస్టర్ తో సేవలు చేయించుకునే భాగ్యం ఎంతమందికి దొరుకుతుంది చెప్పండీ..", కొంటెగా నవ్వింది.

"మాటలు దాటెయ్యడం బానే వచ్చు. ముందు మెట్లెలా దాటాలో చూడు.. " తనూ తగ్గకుండా చెప్పాడు. తలూపి లేవబోయింది. వల్లకాలేదు. "ఎంతా ఒక్క ఫైవ్ మినిట్స్ కూర్చుంటే అదే సెట్ అయిపోతుంది. ఏం టెన్షన్ పడకండి. హ్యాపీ గా ఎక్కేస్తాను."తేలిగ్గా చెప్పేసింది.

చుట్టూ చూశాడోసారి. చలికి ఎవ్వరూ ఇంకా కాటేజీలలోంచి బయటకి రాలేదు. చప్పున వంగి ఆమెని రెండు చేతులమీదా పైకి లేపాడు. ఊహించని ఆ పరిణామానికి, అతనేం చేస్తున్నాడో అర్థంకాక కెవ్వున అరిచిందామె, "ఓ మై.. గాడ్.."అంటూ. ఆమె అరుపు పూర్తయ్యేలోపు నాలుగు అడుగుల్లో మెట్లెక్కి ఆమెని డోర్ ముందు దింపేశాడు. మనోజ్ఞ ఇంకా షాక్ నించి తేరుకోలేదు. అంతలో లోపల్నుంచీ

రేఖ పరుగున వచ్చింది. "ఏమైంది మనూ అరిచావా..?"కంగారుగా అడిగింది. అవునన్నట్టో, కాదన్నట్టో తెలీకుండా అడ్డదిడ్డంగా తలూపింది. "మనూ.. ఏమైందే..?", అయోమయంగా అడిగింది రేఖ.

తాను కలిగించుకోక తప్పదని గ్రహించి చెప్పాడు భరద్వాజ, "ఏం లేదూ, చిన్న దెబ్బ తగిలించుకుంది". అప్పటికి తేరుకున్న మనోజ్ఞ బుగ్గల్లో ఎరుపుదనం చోటుచేసుకుంది. సిగ్గుని కవర్ చేసుకోవడానికి ట్రై చేస్తూ కళ్ళు తిప్పుకుంది.

అదేం పట్టని రేఖ "మీరా సర్... అవునా.. దెబ్బా.. ఓ.. మై గాడ్.. ఏమైంది..?"మరింత కంగారు పడుతూ అడిగింది.

ఒక్కసారిగా ఫకాల్న నవ్వేశాడు భరద్వాజ. "ఈ ఓ మై గాడ్ అన్నది మీ అందరికీ కామన్ ఊత పదమా.. ఎనీవేస్.. చిన్నదే కంగారుపడకండి."

మనోజ్ఞ ముఖం దించుకుంది. సంతోషంతో తేలిపోతున్నట్టుందామెకి అతను సాయంలాగే చేసినా ఏదో తీయని అనుభూతి మనసంతా పరుచుకున్న భావన.

"రండి సర్. లోపలికి రండి.. బయటేనించోబెట్టాము సారీ.. "మొహమాటపడుతూ ఆహ్వానించింది రేఖ. నవ్వి మనోజ్ఞ వంక చూశాడు. "రండి.. ప్లీజ్.."కళ్ళు బలవంతంగా పైకెత్తి చూసి పిలిచింది. తలూపి లోపలికి నడిచాడు వారి వెంట.

"బాగుంది మీ కాటేజ్.." సోఫాలో కూర్చుంటూ చెప్పాడు.

"థాంక్యూ సర్...కాఫీ..టీ..ఏం తీసుకుంటారు.." అడిగింది రేఖ సగౌరవంగా.

"ఏం వద్దమ్మా..వెళ్తాను..ఇంతకీ ఆనంద్ వాళ్ళేరి..మీకు తోడుంటామన్నారుగా నిన్న?"అడిగాడు.

"అంటే అమ్మాయిల కాటేజ్ కదా. రాత్రిపూట బాగోదని కాసేపు కూర్చుని వెళ్ళిపోయారు."చెప్పింది మనోజ్ఞ.

"ఐ.సీ. అదిసరే. నువ్వా కాలికి ఏదన్నా చెయ్యి స్ప్రే, ఆయింట్మెంట్ ఏదన్నా..?", ఆదుర్దాగా అన్నాడు.

"నో ప్రాబ్లెమ్ భరద్వాజా. ఇప్పుడు బానే వుంది." నవ్వుతూ చెప్పింది. వింతగా చూసింది రేఖ ఆ పిలుపుకి.

"ఇంతకీ సెమినార్ వీడియో అన్నావ్.. వచ్చిందా..?" అడిగాడు.

"ఆ తెప్పించాను... ఇప్పుడే తెస్తానుండండి.."అంటూ చప్పున లేచింది.

"ఏయ్..కాలు.." ఒకేసారి చెప్పారు భరద్వాజ, రేఖలు కంగారుగా.

"అయామ్ ఓ.కే."నవ్వేసి చెప్తూ కాలీడ్చుకుంటూ నెమ్మదిగా లోపలికి వెళ్ళింది.

"థాంక్యూ సర్.. థాంక్యూ వెరీ మచ్.."చెప్పింది రేఖ, మనోజ్ఞ లోపలికి వెళ్ళాగానే.

మొహమాటంగా చూశాడు. "అదేం మాట రేఖా.. మీరైతే ఆమాత్రం సాయం చేయరా. అయినా ఆ అమ్మాయి నాకు చేసిన సహాయంతో పోల్చుకుంటే ఇదెంత.."

"లేదు సర్. ఈ దెబ్బ గురించి కాదు నేననేది. నిన్న, ఇవాళ పొద్దున్న మనూని చూసిన వాళ్ళెవరూ అనుకోరు తను మళ్ళీ ఇంత త్వరగా మామూలౌతుందని. పేషంట్ లా తయారయింది. చాలా భయం వేసింది తనని చూస్తే. రాత్రి మీరు బలవంతంగా తాగించిన టీయే. తర్వాతంతా ఏడుస్తూనే ఉంది. పచ్చి మంచినీళ్ళు ముట్టలేదు. కోలుకోడానికెన్నాళ్ళు పడుతుందో అని భయం వేసింది. మీరు మళ్ళీ తనని మామూలుగా నవ్వేలా చేశారు. మీరు చెప్పిన ధైర్యానికి చాలా చాలా థాంక్స్.." అంది కృతజ్ఞతగా చూస్తూ.

ఇబ్బందిగా కదిలాడు. 'పొగడ్తలు కొత్త కాదు గానీ, కనిపించకుండా తమ మధ్య నడుస్తున్న ఆ ఫీలింగ్ తెలిస్తే వీళ్ళంతా ఇలా గౌరవిస్తారా. తాను ధైర్యం చెప్పడం కాదూ, ఏమాటంటే మనూ తన దుఃఖాన్ని పక్కన పెట్టిందో తెలిస్తే...గాడ్..' తల విదిల్చాడు.

"ఇదిగోండి సెమినార్ వీడియో.." పెన్ డ్రైవ్ అందించింది అప్పుడే వచ్చిన మనోజ్ఞ.

"ఓహ్.. ఓ.కే. థాంక్స్ .. చూసి చెప్తానైతే. వెళ్తాను మరి." అది అందుకుంటూ లేచాడు.

"అప్పుడేనా...?" చప్పున అనేసింది. భరద్వాజ కంగారుగా, రేఖ వింతగా చూశారు.

"ఐ మీన్.. కనీసం టీ.. బిస్కట్స్.. ఐనా తీసుకోరా..? మొదటిసారి వచ్చారు కదా.."తడబడింది.

"అయ్యో. మాటల్లో మర్చేపోయాను. ఒక్క పది నిమిషాలు కూర్చోండి సర్. ప్లీజ్.. "అంటూ భరద్వాజ వారిస్తున్నా వినకుండా హడావిడిగా లోపలికి నడిచింది రేఖ.

ఇబ్బందిగా ముళ్ళ మీదున్నట్టు కూర్చున్నాడు.

"సారీ.." మెల్లగా అంది. తలతిప్పి చూశాడు. అప్పుడే విరిసిన గులాబీలా, స్వచ్ఛంగా, లేతగా, సున్నితంగా.. వుందామె ముఖం.. కానీ.. ఛ.. జే.కే. నీ ఆలోచనలని దారి తప్పనీయకు, చిన్నపిల్ల ఆమె. ఈ తీవ్రమైన ఆకర్షణ నుంచి తనే తప్పించుకోలేకపోతే పాపం ఆమెంత. కానీ ఆపాలి. తాను కూడా కొంతవరకూ బాధ్యుడే ఆమెలో అలాంటి ఆలోచనలు రావడానికి. ఐనా ఇకనైనా ఈ ప్రవాహాన్ని ఇక్కడతో ఆపేయాలి. ఎస్..చెప్పాలి. ఆమెకి తమ మధ్య వయసు లో ఉన్న అంతరాన్ని గుర్తుచేయాలి. ఎలా..ఎలా..'

అంతలో టీ తీస్కుని రేఖ రావడంతో అతని ఆలోచనలకి బ్రేక్ పడింది. కాసేపటి మామూలు సంభాషణ తర్వాత వెళ్తానంటూ లేచాడు.

అతన్ని సాగనంపడానికి లేచారిద్దరూ.

"జాగ్రత్త మరి. రేపు రెస్ట్ తీసుకో. వాక్ కి వద్దు." చెప్పాడు.

"ఊహు.. తగ్గిపోతుంది. వస్తాను. చిన్నదెబ్బేగా.." ,

"మనోజ్ఞా.. నా మాట విను. చిన్నదిగా వున్నప్పుడే కేర్ తీసుకుంటే తొందరగా తగ్గిపోతుంది.." మృదువుగా అన్నాడు.

"అదేంలేదు, నే బానే ఉన్నా..." పంతంగా చెప్పింది.

"అలా అంటావేంటి జే.కే. సర్ అంతగా చెప్తుంటే..."మందలింపుగా అంది రేఖ.

"పర్లేదు.. ఆయనకి ఫ్రాక్చరయినప్పుడు వాడిన స్టిక్ అప్పడుగుతాలే.."నవ్వుతూ చెప్పింది.

చిన్నగా తలకొట్టుకుంది రేఖ, "ఇంత వాకింగ్ పిచ్చెలా పట్టుకుందే నీకూ.." అనేసి భరద్వాజని చూసి నాలిక్కరుచుకుంది.

తేలిగ్గా నవ్వేశాడు. "దాన్నే సహవాస దోషం అంటారు తెలుగులో . మీ కాన్వెంట్ పిల్లలకి తెల్సో, లేదో.. "

"అబ్బా..అక్కడికి మీరేదో పెద్ద తెలుగు విద్వాన్ అయినట్టు..." అల్లరిగా అంది మనోజ్ఞ.

"అఫ్కోర్స్ అయామ్... చాలా కష్టపడి బోలెడు భాష నేర్చుకున్నాను తల్లీ. మీలాంటి వాళ్ళకి స్పీచ్ లివ్వడానికి.." బదులిచ్చాడతను. ఇద్దరూ నవ్వేశారా మాటకి.

బయటికి వెళ్ళబోతుండగా పిలిచింది మనోజ్ఞ, "భరద్వాజా.. వన్ మినిట్.." అప్రయత్నంగా ఆగాడు. కాస్త వింతగా చూసింది రేఖ, అంతలో మనోజ్ఞ అతనితో ఏదో మాట్లాడాలనుకుంటుందని గ్రహించి సందిగ్ధంగానే లోపలికి తప్పుకుంది ఏదో పనున్నట్టుగా.

అతనితో పాటు బయటకి నడిచింది మనోజ్ఞ.

"యామ్ సారీ... నువ్వు ఎక్కలేవనిపించి చనువు తీసుకుని అలా దాటించాను. వేరేలా అనుకోకు.." గిల్టీగా చెప్పాడు.

"తెలుసు. థాంక్యూ.. ఐనా.. యూ నీడ్ నాట్ బీ సారీ ఫర్ దట్.. " మెల్లగా అంది.

"ఇక చాలు ఆగిపో. మెట్లు చూశావా.." బెదిరింపుగా అన్నాడు.

"నాకేం భయం మీరుండగా.." ధీమాగా చెప్పింది.

ఆగి ఆమెకేసి చూశాడు, "నేనేమన్నా సూపర్ మేన్ ని అనుకుంటున్నావా.. లేక యంగ్ అండ్ డైనమిక్ హీరోని అనుకుంటున్నావా నిన్ను ఎత్తుకుని పైకీ, కిందకీ తిరగడానికి.. నీకసలు.... తెలుసా..." ఆగి అన్నాడు "అసలు డూ యూ నో వాట్ మై ఏజ్ ఈజ్.. 46.. నలభై ఆరేళ్ళు నాకు.." సూటిగా చూస్తూ చెప్పాడు.

మనోజ్ఞ ఏం మాట్లాడలేదు. తన మాటలు తనకే చిరాకేశాయి. ఒక చక్కటి భావాన్ని బలవంతంగా కరెప్ట్ చేస్తున్నట్టు ఏదో బాధ. కానీ తప్పదు. మనసుని నొక్కిపట్టినట్టున్న అనీజీనెస్ తో వెళ్ళబోయాడు.

"నాకు 24 భరద్వాజా...." హఠాత్తుగా అంది. తుళ్ళిపడి, గిరుక్కున వెనుదిరిగాడు. అతని కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తూ చెప్పింది, "నా వయసు ఇరవైనాలుగు. మీకు సరిగ్గా తెలీదేమో.. నిన్న మాటల్లో అన్నారు కదా నిండా ఇరవై ఏళ్ళైనా లేవు అని. అందుకే చెపుతున్నాను. మీకూ– నాకూ 22 ఏళ్ళు తేడా.. నాకు తెలుసు.. మీకంటే ముందే..." స్థిరంగా వుందామె గొంతు.

భరద్వాజ ముఖం పాలిపోయింది. ఆమె భావం అర్థమైంది. ఇక మాటలూ, సమర్థింపులూ ఏమీ లేవు.

"వస్తాను.."చెప్పాడు హీనస్వరంతో. తలూపింది. మెల్లగా మెట్లుదిగాడు భారమైన మనసుతో. 'ఈ పర్యవసానం నిజంగానే తాను ఊహించనిదా!! '

"ఎలా ఉంది.. ?" అడిగాడు.

"ఊ.. బెటర్.." నవ్వింది.

"ఎందుకొచ్చావసలు..?"మందలింపుగా అన్నాడు.

"మీరు రీజన్ లేకపోయినా, ఫ్రాక్చర్ కాలు పెట్టుకుని మరీ తిరిగారు కదా! మరి నాకు రీజన్ వున్నా మళ్ళీ, మళ్ళీ ఎందుకలా అడుగుతారూ..?" అతన్నే చూస్తూ అంది.

క్రాఫ్ లోకి వేళ్లు పోనిచ్చుకుంటూ విసుగ్గా చూశాడు., "ఏమిటో ఆ రీజన్...?"

"మీరే.." ఠక్కున చెప్పింది.

ఒక్కసారిగా ఏదో సుడిగాలి చుట్టుముట్టినట్టు ఉక్కిరిబిక్కిరయ్యాడు. "మనోజ్ఞా..!!"

"అవును. భరద్వాజా.. ఈ సమయం మళ్ళీ వస్తుందా..? మనం మళ్ళీ కలిసినా సిటీ లో ఇంత మంచి వాతావరణం, ఈ తీరిక, ఏకాంతం, ఈ ప్రశాంతత, ఇవన్నీ మళ్ళీ వస్తాయా చెప్పండి? మీరు కూడా.., మీరూ నాకోసం ఎదురు చూశారు. చూశారా లేదా, నిజం చెప్పండి..?" సూటిగా ప్రశ్నించింది.

అప్రయత్నంగా తలూపాడు. "మరి ఎందుకు భరద్వాజా.. ఈ క్షణాలని ఎందుకు వేస్ట్ చేసుకోవాలి? అందుకే వచ్చాను. వస్తాను. మీరొద్దన్నాసరే.. మీ కోసం.. ఇది నిజం.." ఉద్వేగంగా అంది.

మౌనంగా ఉండిపోయాడు భరద్వాజ. ఆ ఒక్కో మాటా బాణమై గుండెని నిలువునా చీలుస్తున్న భావన. ఆమె ఉద్దేశ్యం పూర్తిగా అర్థమయ్యింది. తన మనసూ తెలుస్తోంది. తెలియనిదొక్కటే. గమ్యం ఏమిటి..? ఇదంతా ఎక్కడకి దారి తీస్తోంది.. లేదు.. ఆపాలి.. తప్పుకోవాలి. కానీ.., ఆమెని నొప్పించకుండా తప్పుకోగలడా? అసలు తప్పుకోవాలని తనకి ఉందా? వద్దు. ఈ వయసులో లేని పోని ఆశలొద్దు. మన స్పియర్స్ వేరు మనోజ్ఞా... అని ఎలా నచ్చజెప్పను.. నిన్నెలా బాధ పెట్టను. దిగులుగా అనుకున్నాడు. చిరుగాలిలా మొదలై సుడిగాలిలా తనని చుట్టేస్తున్న ఆమెని కాదని తప్పుకుని తిరగడానికి సరిపడ మానసిక స్థైర్యం తనలో ఉందా?

"కాఫీ చల్లారిపోతోంది భరద్వాజా.." ఆమె తియ్యని పిలుపుకి తేరుకున్నాడు. ఎప్పుడు కాఫీషాప్ కి చేరినదీ, ఎప్పుడు కూర్చున్నదీ కూడా తెలీనంతగా ఆలోచనల్లో మునిగిపోయాడా!

యాంత్రికంగా కప్ అందుకుంటూ,"ఇంతకీ నా కర్చీఫ్ ఏదీ.." ఏదో ఒకటి మాట్లాడాలని అడిగాడు.

గాయం తుడిచిన కర్చీఫ్ కదా వాష్ చేసిస్తానని ఆమె ముందురోజు తీస్కోవడం గుర్తొచ్చి.

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో)

Post your comments